

## Tragic sfârșit

Panait Gabriela

---

Tragic sfârșit

E iubirea un templu, e un sanctuar,  
Se-ascunde sub umbre un rege avar,  
A nopților vrajă tânjește la geamuri  
Prin ochiuri de sticlă umbrite de lauri

Căci pereții sunt plini de trofee bizare,  
Strălucesc pe perete în culori infernale.  
Medalii ce-ascud urgii ne-nțelese,  
Sânge pur s-a vărsat pentru titluri mărețe.

Ochii lui ard ca focul, e un demon ascuns,  
Nici o zi, nici o noapte somnul nu la ajuns!  
Părul lung, împletit îi ajunge la brâu,  
Ochii verzi strălucesc ca lumina din râu.

Noaptea -l caută-n taină cu o rază de lună  
Și -i săgeată privirea o scânteie nebună...  
Aruncând într-o clipă tot ce zace pe masă,  
El tânjește pe-ascuns la copila frumoasă.

-Ah...lumina-i aprinsă, pe obraji o răsfată  
O petală de crin ce în păr i s-agață,  
Viața-i curge prin vene, mi-aș dori-o mireasă  
S-o privesc cum se-așează lângă mine la masă!

Mâine-n zori voi da sfoară s-o aducă în sală,  
Slujitorii s-o-mbrace doar în straie de gală,  
Să o văd strălucind în atâta splendoare,  
Să -ncâlzească palatul ca o rază de soare!

După colțul umbrit, lângă zidul de piatră,  
Printre umbrele vii o făptură se-arată.  
Prin cosițele albe stropi de aur se-aprind,  
Două lacrimi străbat, chipul doamnei livid.

Trădătoare de îngeri, trădătoare de viață,  
Stă regina la pândă și se-ascunde în ceață.  
Multe suflete ea le-a ucis mișelește  
Iar acum răzbunarea într-un gând încolțește...

Ea își cheamă în șoaptă a ei slugă nătângă

Și pumnalul mai tare a-nceput să îl strângă:  
-Vezi tu fata aceea ce se-arată la geam  
Prin perdeaua subțire?... E o fată de neam!

Vreau de mâine să piară, să dispară de tot!  
Și tăișul în palma-i se-adâncește pe loc.  
Picătura de sânge mâna albă brăzdează  
Și regina deodată în adâncu-i oftează.

Lumânările gem într-un joc nebunesc,  
Și pe zidul cel rece ireal se-mpletesc.  
Iată zorii se-arată și castelul vuieste,  
Ospătarii servesc invitații regește,

Rochii mii defilează pe covorul cel fin,  
O copilă se-arată îmbrăcată-n satin.  
Dansu-i lin se coboară ca un val lângă mal,  
Ochii ard precum focul într-un ritm ireal

Iar când pașii ei curg, mâna albă subțire  
E atinsă de rege ce-o privea cu uimire!  
Dansul lor umple sala, ochi în ochi se privesc,  
Invitații uimiți, nici măcar nu clilesc!

Luna-n grabă coboară lângă geamul deschis  
Dăruind strălucire unui vis interzis  
Iar când brațul lui iară o cuprinse de-odată,  
Se dădu înapoi văzând palma pătată

De un roșu aprins, ea căzu la pământ...  
O săgeată intrase-n pieptul fetei plâpând!  
Pe la geamuri o umbră, într-o fugă bizară,  
Se pierdu în adâncul nopții grele de ceară

Iar regina râzând dintr-un colț îi privea,  
Răzbunarea-i prin vene ca un foc clocotea,  
Ca un șarpe șiret ce pândește o pradă!  
Se arată -n lumină lăsând masca să-i cadă

Însă regele pare de furie turbat,  
Lancea-i tremură-n mână, el se-avântă deodat  
Aruncând cu putere către mândra regină...  
Doamna cade răpusă, lumea toată suspină,

Tot castelul vuieste de durere și groază,  
Adunați servitori și cu oameni de vază  
Se strivesc încercând să găsească o ieșire  
Numai regele pare împietrit de orbire.

Două suflete-n noapte au pierit nefiresc  
Și pe ultimul drum ochi în ochi se privesc...  
Întinzând brațul gol, vrând să-și ceară iertare,  
Lăcrimează regina căutând îndurare.

Două trupuri de lut într-o sală prea goală  
Par a fi statuete în muzeul de ceară,  
Bibelouri ciobite, ce-au căzut din vitrină  
Ocolite de lumea ce privea fără vină.

Străluceau diamante pe-al lor trup împietrit,  
Luna-n ochii lor mari doar un ceas s-a oprit.  
Se aude un zgomot, focul arde mocnit  
Și se năruie totul...într-un tragic sfârșit...!  
Gabriela Ryelle Panait